

As flores malditas

Tradución Coidada edición do clásico de Baudelaire por Galaxia

Tres son os volumes da colección Clásicos Universais editados ata o de agora por Galaxia que recollen as novas formas de expresión poética: a *Antoloxía do Doce Estilo Novo* (2004), en edición e tradución de Darío Xohán Cabana; a escolma titulada *Poesía inglesa e francesa vertida ao galego* (2005), publicada en 1949 por Plácido Castro, Florencio Delgado Gurriarán e Lois Tobío, que inclúe dous poemas de Baudelaire, traducidos por Tobío: “Unha prea” e “Spleen”. E a edición bilingüe (francés-galego) d’*As flores do mal*, ofrecida polo poeta e tradutor Gonzalo Navaza da obra do precursor do simbolismo.

Hai agora 151 anos, Charles Baudelaire (1821-1867) lograba publicar nun só volume o compendio titulado *Les Fleurs du Mal*. Mais as autoridades competentes da Francia de Napoleón III (burguesía, exército e igrexa católica) denunciaron e multaron ao autor e ao seu editor, e censuraron seis poemas, culpables de atentar contra a moral pública. 1857 foi tamén o ano en que Flaubert publica-

ría *Madame Bovary*, enfrontándose aos mesmos cargos. Cómpre mergullármonos nese contexto para entender a importancia do poemario para a historia da poesía moderna.

O libro, definido como “atroz” polo tradutor de Poe, “no que puxo todo o seu pensamento, todo o seu corazón, toda a súa relixión e todo o seu odio”, presenta as cinco seccións temáticas (*Spleen e Ideal*, *Estampas parisienses*, *O viño*, *Flores do mal*, *Revolta e A morte*); ademais das *Pezas condenadas*, e un apéndice de trinta e cinco novos poemas compilados para a segunda edición (1861). Non están os *Pequenos poemas en prosa* de *O Spleen de París*, traducidos en 2003 por Xela Arias para Bivir.com, traballo polo cal recibiría o Plácido Castro 2005 a título póstumo.

Ante a coidada edición de Galaxia, semella inútil falar da imposibilidade de traducir textos poéticos. Co ánimo de que a lectura dos poemas careza de atrancos paratextuais, o autor da tradución concentra unha serie de notas filolóxicas ao final do volume, que retoma en parte das edicións ca-

nónicas de Garnier-Flammarion e La Pléiade (Gallimard); así como do contexto coas diferentes versións de *Les fleurs du mal* cara a outras linguas románicas, e acompañaaas de alusións á recepción da obra no noso sistema literario ao se declarar imitador da sonoridade do verso, que daría lugar, por exemplo, ao modernismo dun Ramón Cabanillas.

Así xustifica a estratexia adoptada como tradutor, “conforme ás modélicas traducións dos clásicos italianos realizadas por Darío Xohán Cabana”, fundamentada no respecto das fórmulas de ritmo, rima e estrofa do

orixinal: “A pretensión de fidelidade aos aspectos rítmicos do poema fai que na tradución se resinta por veces a literalidade. A publicación bilingüe, co texto francés e o texto galego confrontados, exímeme de facer a relación de desvíos, por máis que non os desculpe ou xustifique. Eu creo que todos ou a maior parte dos resultados poden sen reparos denominarse traducións, aínda que de vez en cando algúns versos esvaran cara á imitación ou á paráfrase”.

Navaza confesa resolver a dificultade do traslado da rima ou da métrica con maior facilidade nos ver-

sos longos (alexandrinos ou hendecasilabos) ca en metros breves, dadas as características propias da fonética galega. Mais sempre aténdose ás regras do poeta moderno que soterraría o clasicismo xunto co romanticismo. // **Ana Luna**

As flores do mal ·
Charles Baudelaire ·
Galaxia, 2008 ·
584 páx · 22 euros

Shhh masks. // **Xavier Lacot**